

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: R. A. I.
st. přísl. Nigerijská federativní republika
t. č. pobytem ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 21, Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2023, č. j. CPR-37281-5/ČJ-2023-930311-T221,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 10. 2023, č. j. CPR-37281-5/ČJ-2023-930311-T221 (dále jen „napadené rozhodnutí“), nevyhověl žádosti žalobce o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobce ze zařízení nepropustil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které namítal, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech; žalovaný dle jeho názoru porušil základní zásady činnosti správních orgánů podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“ nebo „s. ř.“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Krajské ředitelství policie hl. města Prahy rozhodnutím ze dne 24. 4. 2018, č. j. KRPA-162150-70/ČJ-2016-000022 (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“), uložilo žalobci správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky v délce dvou let. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním. Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 22. 11. 2019 změnilo výrok rozhodnutí ze dne 24. 4. 2018 tak, že délku doby, po kterou nebyl žalobce oprávněn vstoupit do České republiky, krátilo ze dvou let na jeden rok; ve zbylé části rozhodnutí krajského ředitelství policie potvrdilo. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 1. 2020, č. j. 4 A 77/2019-30, zamítl. Kasační stížnost proti rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 23. 6. 2020, č. j. 10 Azs 84/2020-24.
3. Krajské ředitelství policie hl. města Prahy rozhodnutím ze dne 15. 9. 2023, č. j. KRPA-310113-9/ČJ-2023-000022-ZZC (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajistilo žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince stanovila na 90 dnů. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 15. 9. 2023, žalobce proti němu nebrojil.
4. Včasnou žádostí ze dne 12. 10. 2023 žalobce požádal o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Napadeným rozhodnutím žalovaný této žádosti nevyhověl a žalobce ze zařízení nepropustil. K otázce zásahu do soukromého a rodinného života uvedl, že se od vydání rozhodnutí o vyhoštění v oblasti žalobcova soukromého a rodinného života nic nezměnilo. Veškerá tvrzení týkající se žalobcovy dcery, manželky či bývalé přítelkyně nemohou obstát, neboť s touto otázkou se již správní orgány vypořádaly v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 8. 2018, které následně potvrdil městský soud a Nejvyšší správní soud. Otázku nepřiměřeného zásahu do soukromých a rodinných práv žalobce posoudilo Krajské ředitelství policie hl. města Prahy v rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 15. 9. 2023, proti němuž žalobce nebrojil, tedy jej zřejmě akceptoval, a které již nabylo právní moci. Jelikož nedošlo k žádným novým skutečnostem a žalobce ani netvrdil, že by se změnila okolnosti související s jeho soukromým a rodinným životem, neshledal žalovaný důvod se od závěrů uvedených v rozhodnutí o vyhoštění žalobce a rozhodnutí o jeho zajištění jakkoli odchýlit.
5. K námitce, že žalobce nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek, žalovaný vysvětlil, že žalobce může hrozbu pro veřejný pořádek představovat, jelikož byl v minulosti trestán nikoli za přestupky, ale za trestné činy; Obvodní soud pro Prahu 1 jej opakovaně odsoudil k podmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce odmítal respektovat a dodržovat zákony České republiky a ignoroval rozhodnutí správních orgánů. Žalobce závažně narušoval veřejný pořádek tím, že se dopouštěl přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, mařil výkon úředního rozhodnutí a

nerespektoval rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Za hrozbu pro veřejný pořádek České republiky tak jej lze považovat.

6. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce pobýval na území České republiky déle než 4 měsíce neoprávněně, neplnil zákonem uložené povinnosti pobývat na území České republiky s platným oprávněním k pobytu nebo vízem, nahlásit změnu pobytu, pracovat pouze s příslušným povolením, vycestovat ve lhůtě stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Tímto jednáním žalobce jasně deklaruje svou vůli neplnit zákonem uložené povinnosti a neskýtá záruku, že jakékoli povinnosti stanovené správními orgány bude plnit, proto žalovaný došel v napadeném rozhodnutí k závěru, že uložení zvláštních opatření by bylo nedostačující. Žalovaný dále vysvětlil, z jakých důvodů nelze přistoupit k uložení mírnějších prostředků a zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců.
7. Ze správního spisu se podává, že žalobce je otcem S. C. I., narozené dne X. Z oddacího listu vyplývá, že manželkou žalobce je od 24. 2. 2006 H. H., která je však od žalobce odloučena. Zůstávají však v kontaktu. Matkou dcery žalobce je M. M., bývalá přítelkyně žalobce, se kterou žalobce nesdílí společnou domácnost. Žalobce hradí matce dcery výživné 2 500 Kč měsíčně, nad tento rámec ji finančně podporuje a tráví s ní volný čas. Ze shora uvedených správních rozhodnutí vyšlo najevo, že žalobce byl Obvodním soudem pro Prahu 1 v letech 2010, 2014 a 2015 uznán vinným za přečiny přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu, nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy.

III. Žaloba

8. Žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal rozpor se základními zásadami činnosti správních orgánů podle správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Měl za to, že žalovaný nesprávně posoudil otázku nepřiměřeného zásahu do soukromých a rodinných práv žalobce a dále nesprávně posoudil uložení některého ze zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
9. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zkoumal nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných práv. Žalobce žije v České republice již 19 let, do země přicestoval legálně na základě pracovního víza. Má v České republice sociální, kulturní a ekonomické vazby, v zemi má manželku, H. H., se kterou nežije, partnerku M. M., se kterou taktéž nežije, a dceru S. C. I. Žalobce plní svou vyživovací povinnost na dceru, plní si vůči dceři všechny povinnosti, pomáhá i finančně nad rámec vyživovací povinnosti. Zajištění žalobce nese dcera špatně, strádá po duševní stránce, chce se s otcem setkat. Žalobce uzavřel, že má v České republice zázemí a sociální vazby. K prokázání těchto skutečností navrhl žalobce výslech jeho družky M. M. Dále chtěl provést k důkazu čestné prohlášení M. M. ze dne 3. 10. 2023 a doklad o zajištění ubytování ze dne 30. 8. 2023.
10. Žalobce v žalobě dále brojil proti tomu, že jej správní orgány označily za hrozbu pro veřejný pořádek. Tvrdil, že v minulosti neměl v úmyslu porušovat právní předpisy České republiky, ale jednal protiprávně kvůli laické povaze typické pro africké příslušníky. Není pravdou, že by absolutně odmítal respektovat a dodržovat zákony České republiky a že by ignoroval rozhodnutí správních orgánů. Žalobce má v České republice mnoho přátel, řádně pečuje o dceru, bezproblémově vychází se svým okolím. V této souvislosti odkázal na výpověď manželky H. H. z roku 2017, která vypověděla, že i přes ukončení společného soužití jsou

stále přáteli a manžel ji navštěvuje a pomáhá jí. Tyto skutečnosti prokazují, že je žalobce dobrým člověkem.

11. Žalobce měl dále za to, že je zajištění neadekvátně přísným prostředkem pro naplnění účelu správního vyhoštění, jedná se o nepřiměřený zásah do jeho soukromých a rodinných práv. Žalobce má zázemí rodinné domácnosti, ve které může v případě propuštění pobývat. Žalobce nemá důvod porušovat povinnosti, které by mu správní orgán v případě propuštění uložil, jelikož jeho cílem je dostat se zpět za dcerou, pečovat o ni a řádnou cestou legalizovat svůj pobyt v České republice. Žalobce má za to, že poskytl dostatečné záruky, aby mohl být propuštěn ze zařízení a aby mu mohlo být uloženo zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
12. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a jeho zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno. Žalobce rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce neuvedl v žalobě žádné nové skutečnosti, rozvedl pouze ty, které žalovaný dostatečně vypořádal v rámci správního řízení. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se všemi námitkami dostatečně vypořádal, napadené rozhodnutí řádně odůvodnil. Důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o propuštění jsou jasné, věcné a přesvědčivé, rozhodnutí je v souladu se zákonnou úpravou. Žalovaný tak plně odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a uvedl důvody, pro které žalobci nevyhověl. Žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, proto navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl.
14. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě žalovaný sdělil, že krajský soud přezkoumává rozhodnutí o nepropuštění žalobce ze zajištění, nikoli rozhodnutí o zajištění. Přiznání odkladného účinku by nemohlo vést k propuštění žalobce ze zařízení.
15. Žalovaný souhlasil s tím, aby krajský soud rozhodl bez nařízení jednání.

V. Posouzení věci soudem

16. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).
17. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání (správní spis byl soudu doručen dne 23. 11. 2023). Žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal jeho konání nezbytným. V řízení před soudem žalobce doplnil Doklad (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 30. 8. 2023, jehož obsah byl žalobci znám a žalovaný byl s touto listinou seznámen.
18. Co se týká rozsahu přezkumu, soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o

přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Krajský soud má za to, že tyto závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí o propuštění ze zařízení podle § 129a zákona o pobytu cizinců, v uvedených intencích tak přistoupil k posouzení zákonnosti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení.

19. Žaloba **není důvodná**.
20. Podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.“*
21. Rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců je tak rozhodnutím obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění (resp. zamítnutí žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců) zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, č. j. 7 Azs 8/2014-20 ze dne 20. 3. 2014). Jinými slovy: závisí na tom, zda se objevily skutečnosti natolik nové a zásadní, že kdyby je žalovaný znal již před prvním rozhodnutím o zajištění, žalobce by právě při jejich vědomí nezajistil. Dle krajského soudu tato situace v posuzované věci nenastala.
22. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zásahem do soukromého a rodinného života žalobce zabýval a vyslovil, že žalobce v žádosti o propuštění neuvedl žádné nové skutečnosti, které by měly zvrátit závěry uvedené v rozhodnutí o jeho vyhoštění či zajištění. Tuto úvahu lze dle krajského soudu potvrdit. Žalobcova argumentace týkající se jeho manželky, bývalé partnerky a dcery byla již podrobně popsána a vypořádána správními orgány v již zmiňovaném rozhodnutí o zajištění a vyhoštění, ale také Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 24. 1. 2020, č. j. 4 A 77/2019-32, a Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 6. 2020, č. j. 10 Azs 84/2020-24 (rozsudky jsou součástí správního spisu). Žalovaný tak nepochybil, pokud na tyto závěry za nezměněné skutkové situace odkázal.
23. Žalobce od roku 2018 konstantně tvrdí stejné skutečnosti, které mají prokazovat zásah do jeho soukromého a rodinného života. K těm správní orgány a soudy shodně uvedly, že k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce skutečně jeho vyhoštěním a taktéž zajištěním dochází; negativní vliv lze shledat zejména u nezletilé dcery žalobce, u manželky a bývalé partnerky omezený, jelikož s nimi žalobce již dlouhodobě nežije. Krajský soud nepochybně, že žalobce má zřejmě se svou dcerou dobrý vztah, plní vyživovací povinnosti, hmotně ji zabezpečuje a tráví s ní čas, a že odloučení bude znamenat do jejich vztahu citelný zásah. Je ale třeba zdůraznit, že zásah do soukromého a rodinného života je pouze jedním z kritérií, které mají povinnost správní orgány při své rozhodovací činnosti zohlednit.

24. Správní orgány se musí věci zabývat komplexně a při posouzení věci zhodnotit, zda převažuje zásah do soukromého a rodinného života žalobce nad zájmem na zachování veřejného pořádku. Tuto úvahu žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil. Řádně popsal, že se žádné změny v soukromém životě žalobce z žádosti o propuštění nepodávají a tyto změny nevyplývají ani ze správního spisu či dalších zjištění. Vlastní zásah do žalobcova soukromého a rodinného života žalovaný nepopíral (odkázal na podrobná rozhodnutí správních orgánů a soudů v konkrétních rozhodnutích týkajících se žalobce), následně však v napadeném rozhodnutí konkrétně popsal, proč považuje žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek a toto kritérium převáží. Vysvětlil, že žalobce páchal trestnou činnost opakovaně, byl za ni Obvodním soudem pro Prahu 1 taktéž odsouzen, zdůvodnil, proč zájem na zachování veřejného pořádku je v posuzované věci rozhodujícím kritériem. Na tomto postupu neshledal krajský soud nic nezákonného a lze se s žalovaným ztotožnit v tom, že žalobce může představovat s ohledem na své opakované protiprávní jednání hrozbu pro veřejný pořádek České republiky.
25. Je politováníhodné, že negativní následky jednání žalobce ponese zejména jeho nezletilá dcera, ale tato situace byla způsobena dlouhodobým vědomým porušováním trestních předpisů a zájmů České republiky. Negativní důsledky rozhodnutí správních orgánů jsou tak přičitatelné žalobci. Ze správního spisu se podává, že žalobce nejen že nedodržel povinnosti stanovené zákonem, taktéž nedodržel povinnosti vymezené správními orgány a opakovaně páchal na území České republiky trestnou činnost, došlo tedy k narušení právem chráněných hodnot hostitelského státu velké intenzity. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, „kritérium nejlepšího zájmu dítěte má v řízení o správním vyhoštění zásadní význam a je třeba ho brát za středobod úvah o přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky; to ovšem neznamená, že by po důsledném posouzení individuálních okolností věci jiný konkurující zájem (například zájem státu na správním vyhoštění cizince) nemohl převážet“. Žalobce se dopustil protiprávního jednání tak závažného, že nikým nepopíraný zásah do soukromého a rodinného života – zde do vztahu s dcerou, nelze považovat za nepřiměřený.
26. K navrhovaným důkazům k posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce krajský soud uvádí, že sňatek žalobce s H. H. a otcovství k jeho dceři vyplývá z podkladů ve spise a nikdo tyto skutečnosti nespochybňuje. Správní orgány je také ve svých rozhodnutích zohlednily. Krajský soud vycházel z čestného prohlášení M. M. ze dne 3. 10. 2023, ze kterého se jasně podávají dopady správních rozhodnutí na soukromý a rodinný život dcery a bývalé družky žalobce. Negativní zásah do vztahu žalobce a jeho dcery zcela konkrétním způsobem vyplývá ze správního spisu, proto by byl případný výsledek M. M. nadbytečný.
27. Krajský soud se dále zabýval námitkou nesprávného posouzení uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Zásah veřejné moci do tohoto práva je podmíněn kritérii definovanými v čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“), čl. 8 Listiny, resp. ve vztahu k této věci zákonem o pobytu cizinců, nařízením Dublin III (čl. 28) a směrnicí 2013/33/EU (čl. 8), ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv EU. S ohledem na význam chráněné hodnoty je přitom na místě úzký výklad takto definovaných kritérií (ve vztahu k zajištění dle nařízení Dublin III srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15. 3. 2017, ve věci *Al Chodor*, C-528/15). K omezení osobní svobody by mělo docházet až jako krajní prostředek v případech.

Před rozhodnutím o zajištění je proto vždy třeba zvážit možnost využití mírnějších donucovacích opatření, tzv. alternativ zajištění. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se počítá s následujícími alternativami zajištění: a) povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly; b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním; c) povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Možnost uložení mírnějších donucovacích opatření je nutno zvažovat vždy na základě konkrétních okolností případu, což žalovaný učinil.

28. Žalovaný s odkazem na rozhodnutí o zajištění v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní důvody, proč není možné ke zvláštním opatřením přistoupit. Jednotlivě rozebral zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), b), c) i d) a uvedl u každého bodu konkrétní důvody vedoucí k jejich neuplatnění. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv; k porušení článků Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Listiny základních práv a svobod tak nedošlo. Žalovaný komplexně shrnul důvody, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, žalobce by pokračoval v maření rozhodnutí o správním vyhoštění. Závěr žalovaného, že uložení některé z alternativ zajištění by nedostačovalo k dosažení účelu zajištění, lze proto potvrdit. Posouzení této otázky bylo úplné a přesvědčivé, nelze mu vytknout nepřezkoumatelnost či vydání bez náležitých podkladů ve spise a krajský soud se s ním ztotožňuje. Na tomto závěru krajského soudu nemůže nic změnit ani Doklad (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 30. 8. 202, z nějž se podává, že má mít žalobce zajištěno ubytování na adrese X. Tuto adresu žalobce nehlásil do žádné evidence a může se jednat o krátkodobé ubytování. Navíc si žalobce v žalobě protirečí, když na straně č. 4 uvádí, „*má prokazatelně zázemí rodinné domácnosti, má kde bydlet, ve které v případě jeho propuštění může pobývat*“, současně však na str. 3 žaloby uvádí, že má na území České republiky „*zajištěné ubytování, což dokládá dokladem o zajištění ubytování*“. Ani z vlastních podání žalobce nelze postavit na jisto, na kterém místě by se žalobce případně zdržoval, tedy zda v X dle Dokladu (potvrzení) o ubytování, nebo v okrese X, kde žije podle správního spisu jeho bývalá partnerka s dcerou. Nelze tak vyloučit, že by žalobce byl po propuštění ze zařízení nedohledatelným pro potřeby správního orgánu. S ohledem na předchozí porušování povinností, mimo jiné nehlášení místa pobytu na území České republiky a jednání v rozporu s povinnostmi určenými správními orgány, se lze ztotožnit s žalovaným, že by zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců nesplňovalo zákonem požadovanou funkci a mohlo by znemožnit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Finanční záruku žalobce nenabídl a z jeho podání a správního spisu nevyplývá, že by žalobce disponoval finančními prostředky pro složení finanční jistoty.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

29. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

30. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci samé.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Ostravě dne 1. prosince 2023

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně